

Arrest

nr. 268 934 van 24 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2021 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 januari 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D met het oog op studies. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Verzoeker werd bij zijn aankomst in het Rijk in het bezit gesteld van een A-kaart. De geldigheidsduur van deze kaart werd jaarlijks verlengd.

1.3. Op 24 november 2020 werd verzoeker in kennis gesteld van een brief van verweerder waarin hem werd gevraagd zijn situatie nader toe te lichten.

1.4. Bij brief van 3 december 2020 zette verzoeker zijn studieverloop uiteen, gaf hij aan zich te hebben ingeschreven om een universitair certificaat te behalen en lichtte hij toe een stagecontract (expert-comptable et conseil fiscal certifié) te hebben ondertekend.

1.5. Via een op 31 december 2020 gedateerde brief verzocht verzoeker om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De administratieve diensten van de gemeente Zaventem brachten verweerder op 27 januari 2021 op de hoogte van het feit dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een beroepskaart.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 januari 2021 de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die verzoeker pas op 4 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 27.01.2021 bij de burgemeester van 1930 ZAVENTEM, door [N.D.A.B.] [...], onderdaan van Kameroen, [...],

in toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 [§]1 van het KB van 08.10.1981 gewijzigd door het KB van 27.04.2007, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene dient een aanvraag om machtiging tot verblijf in van meer dan drie maanden in als zelfstandige.

De voorgelegde beroepskaart geldig van 31.01.2021 tot 30.01.2022 is momenteel ondergeschikt aan een andere verblijfsprocedure.

De beroepskaart bevat immers de volgende beperking : “ De geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beroepskaart kan bijgevolg niet worden aangewend om een machtiging tot verblijf te bekomen als niet-Europese zelfstandige, in toepassing van art.9 (9bis) en artikel 25/2,§1 van het KB van 08.10.1981 gezien deze gekoppeld is aan het huidige verblijf in het kader van de studies en de geldigheid komt te vervallen als betrokkene niet meer als student toegelaten is tot een verblijf in België[ë].”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Op 22 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing om de geldigheidsduur van verzoekers A-kaart te verlengen tot 31 oktober 2021.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: de wet van 11 april 1994) iuncto artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“L'article 4 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration prévoit l'obligation pour l'administration de délivrer, à la demande de toute personne concernée, copie du dossier administratif de ladite personne.

En l'espèce, une demande a été adressée en date du 28 novembre 2021. Il a été explicitement indiqué que le délai de recours expirait ce lundi 6 décembre 2021 (pièces 5). Il en va de même de rappel adressé le 2 décembre 2021 et ce jour, ce matin du 6 décembre 2021.

La partie adverse a pris connaissance de la demande à chaque fois le jour même des envois et des rappels et n'y a prêté aucune attention particulière dans la mesure où à l'heure actuelle, le dossier administratif n'a toujours pas été envoyé...

Bien qu'effectivement bref, le délai délaissé à l'administration demeure être raisonnable.

Il arrive d'ailleurs régulièrement que des dossiers soient envoyés aux conseils de requérants le jour même de leur demande, en ce compris pour des situations qui ne sont pas urgentes.

Le requérant n'est donc pas en mesure de vérifier les informations et documents présents au dossier administratif, en particulier les éléments qui étaient connus de l'administration pour asseoir la motivation de sa décision (en dehors de la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant et les documents qui avaient été joints par ce dernier au jour de la prise de la décision), sachant que la demande à laquelle s'attache la décision contestée n'est pas claire (s'agit-il d'une demande de séjour en qualité de travailleur indépendant, formulé en vertu de l'article 25/2 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, sachant que la carte professionnelle est postérieure à la date de la décision contestée, ou s'agit-il de la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9bis de la LSE ?). Aussi, la date de la décision est douteuse. En effet, le requérant a eu plusieurs contacts avec l'administration communale (service étrangers) entre janvier et novembre, sans que cette décision lui soit communiquée... Cet élément aurait pu être vérifié au dossier administratif si celui-ci avait été réceptionné. Aussi, le requérant ne peut vérifier si la partie adverse avait connaissance de sa demande d'autorisation de séjour pour raisons exceptionnelles (article 9bis LSE) au jour où elle a pris sa décision. Enfin, le requérant n'est pas à même de vérifier à quelle date une décision de renouvellement avait manifestement été prise (ou actée en interne) par la partie adverse concernant sa demande de renouvellement de séjour de type étudiant (sur pied des articles 58 et suivants de la LSE).

Il en résulte une violation du droit au procès équitable consacré par l'article 6 de la CEDH, en particulier dans le cadre du contentieux de l'annulation prévue aux articles 39/1 et suivants de la LSE puisqu'aucun élément postérieur au dépôt de la requête ne peut être porté aux débats, si ce n'est le cas échéant dans le cadre d'un mémoire de synthèse, mais il n'en demeure pas moins que des moyens nouveaux ne peuvent pas être en principe soulevés dans ce cadre procédural et que par ailleurs, quand bien même cela serait admissible, une possibilité procédurale de soulever des moyens de droit est atteinte par le fait qu'au dernier jour utile pour procéder au dépôt d'un recours, le requérant n'a pu consulter le dossier administratif."

2.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker door aan te voeren dat verweerder naliet gevolg te geven aan zijn verzoek om een afschrift te krijgen van het administratief dossier niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig tot stand kwam of dat deze door enige onwettigheid is aangetast. De door hem aangevoerde schending van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 juncto artikel 6 van het EVRM kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Daarnaast dient te worden gesteld dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Ten overvloede moet erop worden gewezen dat verweerder het administratief dossier tijdig aan de Raad heeft overgemaakt en verzoeker dus bij machte was om kennis te nemen van de inhoud van dit dossier. Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting dat in regel geen middelen mogen worden aangevoerd die niet zijn opgenomen in het inleidende verzoekschrift voorbij aan het feit dat het, gelet op de rechten van verdediging, toch is toegelaten om in een latere fase van de procedure alsnog een middel aan te voeren dat is gesteund op een gegeven waarvan hij geen kennis kon hebben op het ogenblik dat hij zijn beroep instelde en dat door verweerder verborgen zou zijn gehouden (cf. A. WIRTGEN, *Administratieve Rechtsbibliotheek: 10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 50; R. STEVENS, *Administratieve Rechtsbibliotheek:*

10. Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 74). Verzoeker heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Hij kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn bewering dat er geen eerlijke procesvoering is omdat hij niet de kans had zijn rechtsmiddelen nuttig te laten gelden.

Verzoekers kritiek dat het niet duidelijk is op welke verblijfsaanvraag de bestreden beslissing betrekking heeft gaat bovendien voorbij aan het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissing zelf duidelijk heeft aangegeven dat deze beslissing een antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 januari 2021 om “als zelfstandige” tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft ook verwezen naar de bepalingen van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 25/2 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en uiteengezet dat de voorgelegde beroepskaart – die 25 januari 2021 als datum vermeldt en dus geenszins, zoals verzoeker onterecht stelt, dateert van na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen – niet dienstig kan worden aangewend omdat de geldigheid van deze beroepskaart is gekoppeld aan het behoud of de verlenging van het verblijfsstatuut waarover verzoeker reeds beschikte. De bemerking dat de kennisgeving van de bestreden beslissing door de administratieve diensten van de gemeente Zaventem met vertraging gebeurde impliceert niet dat de datum waarop deze beslissing werd genomen twijfelachtig is. Deze datum staat duidelijk vermeld op de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verweerder deze beslissing op 29 januari 2021, met het oog op de kennisgeving aan verzoeker, verzond naar voormelde administratieve diensten. Het gegeven dat verzoeker niet weet of verweerder kennis had van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het tijdstip waarop werd beslist zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in het raam van zijn studies te verlengen laat de Raad niet toe te oordelen dat verzoeker relevante informatie om zijn beroep tegen de in casu bestreden beslissing te kunnen instellen niet zou hebben gehad.

Het eerste middel kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, § 3 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Il s'observe dans le volet de notification de la décision concernée que la personne ayant procédé à la notification de la décision se trouve être l'officier de l'État civil de la commune de Zaventem.

Cette personne n'établit nullement disposer d'une quelconque délégation de la part d'une autorité investie du pouvoir de notifier une décision à un étranger en vertu de la LSE et ce conformément à l'article 62 § 3 de la LSE.

Par conséquent, la personne ayant notifié la décision n'apparaissait pas disposer de la qualité requise pour ce faire.

Le destinataire ne pouvait s'assurer que la personne lui ayant notifié la décision se trouvait habilitée à le faire dans la mesure où il n'est pas prouvé qu'elle avait la qualité requise.

Autrement dit, la personne qui notifie une décision administrative, en vertu de l'article 62 de la LSE, doit être identifiable pour le destinataire de la décision dans sa qualité requise pour procéder à la notification de la décision concernée, afin, précisément, de pouvoir s'assurer du respect de ladite disposition.”

2.2.2. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker door te stellen dat hij van oordeel is dat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht door een persoon die hiertoe niet de vereiste hoedanigheid heeft niet aantoonde dat de bestreden beslissing op zich door enige onwettigheid is aangetast.

Een mogelijk gebrek in de kennisgeving van een bestuurlijke beslissing kan niet leiden tot de vernietiging van deze beslissing (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Het tweede middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en bijgevolg onontvankelijk.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 9, 9bis en 58 en volgende van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 25/2, 101 en 103 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Première branche

La décision contestée indique prendre appui sur l'article 9 alinéa 2 de la LSE.

Or, cette disposition est libellée comme telle :

« Sauf dérogations prévues par un traité international, par une loi ou par un arrêté royal, cette autorisation doit être demandée par l'étranger auprès du poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger. (Alinéa 3 abrogé) <L 2006-09-15/72, art. 3, 041; En vigueur : 01-06-2007> »

Cette disposition immédiatement suite au premier alinéa de cette disposition, lequel est libellé de la manière suivante : « Art. 9. Pour pouvoir séjourner dans le Royaume au-delà du terme fixé à l'article 6 l'étranger qui ne se trouve pas dans un des cas prévus à l'article 10 doit y être autorisé par le (Ministre) ou son délégué. <L 1996-07-15/33, art. 4, 012; En vigueur : 16-12-1996> »

Par ailleurs, la décision prend également appui sur l'article 25/2 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel est libellé comme tel:

« Art. 25/2. <Inséré par AR 2007-04-27/56, art. 5; En vigueur: 01-06-2007> § 1er. L'étranger déjà admis ou autorisé à séjourner dans le Royaume pour trois mois au maximum conformément au Titre I, Chapitre II de la loi, ou pour plus de trois mois, qui démontre 1° soit, qu'il est en possession de :
a) un permis de travail B, une carte professionnelle, ou une attestation délivrée par le service public compétent pour l'exempter de cette obligation (ou toute autre preuve jugée suffisante par les ministres compétents pour attester de cette exemption), et <AR 2008-07-22/33, art. 5, 034; En vigueur : 08-09-2008>»

Il faut donc conclure de la conjonction de ces 2 dispositions qu'il est considéré par la partie adverse que le requérant n'est pas admis à séjourner dans le royaume pour 3 mois ou pour plus de 3 mois.

Au moment de la prise de la décision, la situation du requérant est qu'il se trouve en possession d'un document conforme à l'annexe 33ter (conformément à l'article 103 de l'ARE), dans l'attente d'une décision quant à sa demande de renouvellement de son séjour délivré sur pied des articles 58 et suivants de la LSE.

Cette situation est donc assimilée par la partie adverse à l'absence de tout droit au séjour de moins de 3 mois ou de plus de 3 mois et ce alors même que le fait qu'une décision de renouvellement n'avait manifestement pas encore été prise par la partie adverse au jour de la prise de la décision contestée n'était aucunement de la responsabilité du requérant m'a bien de la partie adverse elle-même.

Elle se prévaut donc d'une situation dont elle est la seule responsable.

Comme la partie adverse apprécie de le rappeler dans ses propres écrits, nul ne peut se prévaloir de sa propre turpitude.

Par conséquent, l'affirmation de la partie adverse et l'invocation des dispositions légales sur lesquelles elle appuie la décision contestée n'apparaît pas conforme au dossier administratif et par ailleurs, apparaissent contraire aux articles 58 et suivants de la LSE et à l'article 103 de l'ARE ; en plus d'être en soit contraires aux dispositions sur lesquelles la partie adverse se fonde (article 25/2 ARE et article 9 alinéa 2 LSE).

Deuxième branche

A considérer que la partie adverse pouvait considérer valablement que le requérant ne rentrait pas dans les conditions définies par la conjonction des articles 9 alinéa 2 de la LSE et articles 25/2 de l'ARE, il doit être constaté que préalablement à la décision contestée, le 31 décembre 2020, le requérant avait introduit une demande d'autorisation de séjour sur pied l'article 9 bis de la LSE (voir pièce 6).

Dans cette demande d'autorisation de séjour, le requérant expose diverses raisons l'empêchant de retourner dans son pays d'origine pour y solliciter un droit au séjour de plus de 3 mois.

Ce faisant, le requérant justifiait du prétendu non-respect de l'article 9 alinéa 2 de la LSE qui lui est précisément reprochée par la partie adverse dans la décision contestée.

Or, la partie adverse n'a manifestement aucunement examiné les raisons invoquées, notamment la formation en cours en Belgique, et les opportunités professionnelles du requérant dans un secteur stratégique est intéressant pour le pays, sans oublier la situation sanitaire...

Alors que la partie adverse avait connaissance ou devait avoir connaissance de ces éléments, force est de constater qu'elle ne les a pas analysés, ce qui apparaît contraire tant au principe de bonne administration qu'aux articles 2 et 3 La loi relative à la motivation des actes administratifs.

En outre, sauf erreur de celui-ci, le requérant n'estime pas avoir sollicité, à la date à laquelle la partie adverse a pris une décision, un droit de séjour en qualité de travailleur indépendant. Il n'a dès lors pas été en mesure de justifier des raisons pour lesquelles il ne pouvait retourner dans son pays d'origine pour y solliciter un droit au séjour, si tant est que cette justification n'était pas déjà intervenue par le biais de la demande d'autorisation de séjour sur pied l'article 9 bis de la LSE.

Branche commune aux deux branches susmentionnées

Partant, à titre subsidiaire, la motivation de la décision querellée ne paraît ni adéquate ni suffisante :

- Alors que la situation administrative de requérant est particulière et conforme tant aux articles 58 et suivants de la LSE, et des articles 101 (ancien) et 103 de TARE, il n'est procédé à aucune analyse de cette situation est la situation du requérant est assimilée à celle d'une personne en séjour irrégulier, dont la présence sur le territoire et couvertes par aucune forme d'autorisation quelconque, même temporaire

- Alors que le requérant a introduit une demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 bis de la LSE dans laquelle, précisément, il a explicité les raisons qui l'empêchent de retourner dans son pays d'origine pour y solliciter un séjour, cette demande n'a aucunement été analysée par la partie adverse, même de manière sommaire pour répondre aux exigences des dispositions légales sur lesquels elle se fonde pour prendre la décision contestée

La loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Bien que moins explicite, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 mieux désignée ci-avant prescrit une règle similaire.

A cet égard, le requérant renvoie à la doctrine suivante :

« Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende» (I. OPDEBEEK et A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, n° 189.) »

La jurisprudence a également rappelé que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ses motifs. Il suffit, par

conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci » (C.C.E., n° 52.205, 30 novembre 2010, <http://www.cce-rvv.be/>; RvSt., n° 101.624, 7 décembre 2001 ; C.E., n° 147.344, 6 juillet 2005) ;

Le Conseil d'état, dans un arrêt n°208053 du 11 octobre 2010 a jugé que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif au sens de l'article 1er, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation d'une décision doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue de la motivation doit aussi être proportionnelle à l'importance de la décision prise ».

La partie adverse a négligé de motiver à suffisance sa décision en ayant égard à la situation personnelle du requérant, en particulier vu les conséquences extrêmement importantes des décisions querellées sur la situation personnelle de l'intéressé.

La motivation inadéquate de la décision litigieuse est constitutive de la violation d'un droit fondamental et absolu de la Convention européenne des droits de l'homme auxquelles la partie adverse est néanmoins plus que tenue.

Vu tous ces éléments, la partie adverse aurait dû à tout le moins procéder à une analyse plus rigoureuse que possible au vu des circonstances de la cause dont la partie adverse devait nécessairement avoir connaissance et ainsi aboutir à une décision différente de celle querellée.»

3.3.2.1. Inzake het eerste onderdeel van het middel moet worden gesteld dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt nergens gemotiveerd dat verzoeker niet langer zou zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden en dat dit de reden is om geen verblijfsmachtiging op grond van een afgeleverde beroepskaart toe te staan. Er wordt daarentegen aangegeven dat verzoeker niet nuttig een verblijfsmachtiging op grond van een beroepskaart kan verwerven aangezien deze beroepskaart zelf is gekoppeld “aan het huidig verblijf in het kader van de studies”. Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat verweerder erkent dat verzoeker nog steeds is gemachtigd tot een verblijf op basis van zijn studies. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, enkel geduid dat verzoeker op grond van de hem toegekende beroepskaart actueel geen autonome verblijfsmachtiging kan krijgen; dit net omdat de beroepskaart die hem werd afgegeven slechts geldt zolang hij over een verblijfsmachtiging op grond van zijn studies beschikt. Verzoeker verliest ook uit het oog dat artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet verwijst naar het feit dat wanneer dit zo in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit is bepaald de verplichting voor een vreemdeling om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland niet geldt. Artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 laat de mogelijkheid voor de vreemdeling die reeds is gemachtigd tot een verblijf in het Rijk om, op ontvankelijke wijze, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 leidt niet tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat verweerder uitging van de vaststelling dat verzoeker niet langer was gemachtigd tot een verblijf in het raam van zijn studies. De beschouwingen van verzoeker in het eerste onderdeel van zijn middel laten dan ook niet toe te oordelen dat verweerder de artikelen 9, tweede lid of 58 en volgende van de Vreemdelingenwet of de artikelen 25/2 of 103 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft geschonden.

3.3.3.2. Door in het tweede onderdeel van zijn middel toe te lichten dat hij, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd indiende, toont verzoeker niet aan dat verweerder de door hem aangevoerde reglementaire bepalingen of het aangevoerde beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting immers wederom voorbij aan het feit dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft gesteld dat de elementen die als buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 december 2020 niet aanvaardbaar zijn en er geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de burgemeester van zijn

verblijfplaats kan worden ingediend of dat geen verblijfsmachtiging kan worden verkregen met het oog op de verderzetting van studies of op grond van een arbeids- of beroepskaart waarvan de geldigheidsduur niet is beperkt tot de duur van de studies. Hij heeft enkel besloten dat een verblijfsmachtiging op basis van een beroepskaart die *“momenteel ondergeschikt [is] aan een andere verblijfsprocedure”* niet mogelijk is.

Het gegeven dat verweerder, bij het onderzoek of op grond van een toegekende beroepskaart een verblijfsmachtiging kon worden toegekend, verzoekers aanvraag van 31 december 2020 om op grond van artikel 9bis tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet zou hebben betrokken leidt in casu niet tot de conclusie dat de artikelen 9, tweede lid en 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

In de mate dat verzoeker stelt dat hij meent geen aanvraag om machtiging tot verblijf als zelfstandige te hebben ingediend op 27 januari 2021 moet worden gesteld dat hij ook hiermee niet aantoont dat een van de door hem aangevoerde bepalingen werd geschonden. Ten overvloede moet worden gesteld dat, indien hij niet de bedoeling had om op grond van het feit dat hij een beroepskaart verkreeg een verblijfsmachtiging aan te vragen, slechts kan worden vastgesteld dat hij geen belang heeft bij het voorliggend beroep. Dit beroep is er dan immers op gericht de vernietiging van een beslissing te verkrijgen die voorziet in het niet inwilligen van een vraag die niet was gesteld. Er blijkt bovendien ook, meer algemeen, niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat zijn verzoek om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet in aanmerking werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verweerder, nadat de bestreden beslissing werd genomen, besliste om verzoeker alsnog, in het raam van zijn studies, tot een verder verblijf in het Rijk te machtigen.

Tot een schending van de artikelen 9, 9bis, of 58 en volgende van de Vreemdelingenwet, van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op basis van verzoekers uiteenzetting, in het tweede onderdeel van zijn derde middel, niet worden besloten.

3.3.3.3. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, maar zijn uiteenzetting laat niet toe vast te stellen waarom hij meent dat deze bepaling werd geschonden. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel, gezien het ontbreken van de nodige toelichting, onontvankelijk.

3.3.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of artikel 62 van de Vreemdelingenwet – een bepaling die verzoeker aanhaalt bij zijn toelichting van het middel – blijkt niet.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK